

Na Tour de France 2007 jsme se chystali v již daleko méně hektickém tempu než předešlý rok. Bylo to způsobeno hlavně tím, že jsme po zkušenostech z předešlého roku nemuseli nic moc vymýšlet. Stačilo vytáhnout staré seznamy a podle nich si rozdělit úkoly. Takže když jsme svolali schůzi, tak tam šlo spíš o pivo. Do seznamů jsme jenom doplnili to, na co jsme si vzpomněli že jsme vloni zapomněli. Abychom zase zapomněli něco jiného.

Trochu nás trápil zdravotní stav velitele služebního Žuku, protože si na rybách udělal něco s kolenem a dost ho to bolelo a vyhrožoval že nám půjčí auto, ale že nepojede. A protože je veselá kopa, nenapadlo ho nic lepšího než zavolat Longovi že na to letos sere, protože má v pytlí to koleno a že nejedem. Ostatním pochopitelně řekl že Longovi volal. Netrvalo to dlouho a stalo se. Stál jsem před domem a bavil se s Vlastou. Přirtil se neskutečně nasranej Long že je všechno v prdeli, konec světa a tak. Že posraný ryby, pochcaný prkýnko vod záchoda, posraná klika vod kópelky, no prostě taková normální reakce na to že několik měsíců plánovaný výlet se neuskuteční. Chtěli jsme ho v tom nechat o chvíli déle, jenže šel okolo Standa se kterým chodí hrát hokej a už se začali domlouvat že půjdou zítra hrát nějaký zápas. Nemohli jsme dopustit aby si dva dny před odjezdem způsobil nějaké zranění, a tak jsme mu to řekli. V tu chvíli jsem pochopil co to znamená mít smíšené pocity. Na jednu stranu měl radost že pojedem, na druhou nám pořád říkal že jsme čuráci. Že s náma někam jet je porod a tak. A také již klasickou větu, že už s náma nikdy nikam nepojede. Prozradil na sebe, že doma rozkopal po bytě všechny věci co měl připravené do Francie a že se pohádal s manželkou. Tak si to šel domů zase zabalit.

Byli jsme domluveni že vyrazíme až v podvečer. Tak jsem si nedělal násilí a šel balit až po poledni, čímž jsem některé docela znervózňoval, že jo Ráďo. Boban před odjezdem ani nevygruntoval auto, což bylo znamení toho, že by nás nemusel buzerovat za bordel v autě. Jak se později ukázalo, negruntoval ho delší dobu. V jedné přihrádce pod sedadly jsme totiž našli nedopitou lahev Fernetu z minulé Tour a nějakou krabici ve které se ze zbytků jídla vyvinul živý organismus. I skládání kol do auta bylo výrazně jednodušší, měli jsme totiž všichni silničky a navíc Boban už tolik nelpěl na tom abychom mu něco neodřeli v autě. To spíš jsme dávali pozor abychom si o něco neodřeli ta kola. Zatímco se nakládalo, já hledal doma mapu. Ano tu mapu oblasti kam jsme jeli. Tu mapu kterou jsem měl před odjezdem asi tisíckrát v ruce. Samozřejmě jsem jí nenašel. Kromě mapy nám ještě chyběl Bobanův řidičák. Ale zase jsme měli nového navigátora. Rýsovala se možnost že bych se po cestě mohl alespoň na chvíli vyspat, protože úkol dovést nás na místo určení dostal strýček Tom. Přesněji TomTom Go910 a otravný pan Miloslav co v něm bydlí.

Drobným zpestřením čekání před myčkou ve Varech bylo Longovo nervózní hledání štrůdlu. Další zastávka byla v Chebu v Kauflandu kde jsme si dokupovali co nám chybělo. Tedy vlastně všechno, protože jsme se rozhodli že jídlo nakoupíme až po cestě. Takže kromě jídla jsme nakoupili i jiné užitečné věci, například polštáře. Long se rozhodl, že zatímco my budeme nakupovat, on bude hlídat na parkovišti auto před nenechavými spoluobčany. Takže než jsme nakoupili, bylo skoro jedenáct večer a my teprve před půlnocí překročili hranice do Německa.

Hned na hranicích jsme se jevili německým celníkům podezřelí, tak se Bobana, jako řidiče začali vyptávat. Vlasta překládal. Celník se ptal, odkud je to auto. Vlasta mu začal vysvětlovat, že je to VW a je to tudíž německé auto, ale že je z Česka. Pak mu vysvětloval že je na leasing. Nakonec nás ten celník poslal pod světlo, že si nás prohlédne. Jediné slovo kterému Boban za volantem rozuměl bylo „Leuchte“, jakmile ho zaslechl, okamžitě v autě rozsvítil lampičku. Pod lampou nás nechal vystoupit a zkontroloval že auto není kradené. Když pak v autě viděl hromady piva co jsme si vezli s sebou, pochopil a poslal nás dál.

Longův vztah k navigaci se v průběhu cesty měnil. Nejprve to byla supr věc, pak jsme jeli někudy kudy si myslel že nemáme jet, tak to byl největší krám na světě a všechny tyhle věci jsou úplně na hovno a všechny by je vyhodil, aby po té co ho provede celým Švýcarskem byla zase úplně super a

následně v Itálii za tunelem pod Mont Blancem byla zase úplně na nic. Dlužno poznamenat, že někde uprostřed Německa jsme zjistili, že zhruba po třech hodinách jízdy se nějak podivně zpomalí a je nutné ji vypnout a zapnout aby se zase zrychlila a ukazovala kde skutečně jsme a ne kde jsme byli před pěti minutami.

Cesta přes Německo je v podstatě nuda, jede se pořád rovně a na „těčku“ doleva a pak zase furt rovně až do Basileje. Švýcarsko je tradičně Longovo, takže si připravil na cestu asi litr kafe, litr coca-coly a na povzbuzení nějaký Red-bull. Výsledek se dostavil brzy. Asi každých dvacet minut jsme stavěli na chcaní. Nikdy bych nevěřil kolik je v lidském těle tekutin. I při páté zastávce okupoval pisoárek o dost déle než my ostatní. Mimo to před blížící křižovatkou mě vždycky vzbudil a ptal se kudy dál. Jenom jsem ho odkázal ať poslouchá pana Miloslava, že ten to ví líp než já. Také při jedné čůrací přestávce jsem si všiml že mi to odpočívadlo je nějaké povědomé. Ano, bylo to to odpočívadlo kde před dvěma lety když jsme jeli prvně na Tour, řídila Jenda a celkem v rychlosti profrčela pod trámek ve výšce 2m s tím, že bylo jasné že se tam vejdem, protože v si prohlížela techničák, a tam je napsáno že auto má jenom 196cm. Celkem jasný ne?

Již při plánování jsme vyhodnotili, že nejlepší cesta bude tunelem pod Mont Blancem, a pak přes „Bernardýna“ (Col du Petit St. Bernard) dolů do Bourg-St-Maurice. Takže jsme v Chamonix vyfasovali propisky, letáčky a vjeli do díry abychom po jedenácti kilometrech tunelu uviděli Italské slunce. TomTom ukazoval 54km do cíle a vedl nás do další díry. Jakmile jsme do ní vjeli, 54 se změnilo na 98. Bohužel se panu Miloslavovi v tunelu nějak zamotala hlava a došlo na další zpomalení navigace, takže nám zapomněl říct že máme odbočit. Ocitli jsme se tak na Italské dálnici, a ty se vyznačují tím, že mají sjezd každých asi padesát kilometrů. Nejprve padaly nápady že bychom se na té dálnici třeba otočili, ale to se ukázalo jako mimořádně špatné řešení nastalé situace. Jeli jsme pořád z kopce, žádný sjezd jenom směrovky na Turín. Nervozita narůstala, Long chtěl TomToma vyhodit z okna. Nu což blížilo se poledne, mohli bychom zaskočít k Nedvěďům na oběd. Naštěstí se asi po šestnácti kilometrech objevilo světélko na konci tunelů a bylo možné se bez problémů otočit a vrátit se zpět pod sluncem zalité Monte Blacno do Aosty. Navigace se po měkkém restartu vzpamatovala a oběd u Nedvěďů jsme bohužel museli zrušit. Cestou vzhůru jsem v serpentínách musel mít zavřené oči, jinak bych se asi pozvracel. Značení serpentín mělo nějaký italský systém, protože každá zatáčka měla dvě různá čísla, jedno pro ty co jedou dolů a druhé pro ty co jedou nahoru. To má logiku. Italskou. Na vrcholu průsmyku jsme zastavili, chvíli se koulovali, pak nám Vlasta s Longem ukázali holé prdele a jelo se dolů.

Hned na začátku klesání jsme museli na chvíli zastavit, protože Long si chtěl pohladit krávu. Poté se rozvinula debata, jestli jde na krávě jezdit a jak se řídí. Než jsme dojeli na místo určení, absolvovali jsme ještě jednu Bobanovu toaletní zastávku.

Náš kemp jsme našli velmi snadno, strýček TomTom věděl kde je. Zatímco jsme vybalovali věci z auta, šel Long obhlédnout zdejší sociální zařízení. Z jeho věty: „Ty krávo tam je hajzlů jak nasráno.“ jsme odvodili že kemp je dobře vybaven. Postavili jsme stany a smontovali kola. A Long který nám už 14 dní před odjezdem říkal, že až přijedeme se půjde podívat do města že na nás s kolem kašle, že se nechce utavit jako posledně, stál jako první oblečený a připravený na testovací jízdu. Po loňské zkušenosti kdy jsme nevyspaní unavení hned první den vyrazili do Alpe d'Huez bylo rozhodnuto že pojedeme jen lehce po rovinkách. Asi v polovině stoupání do La Plagne jsme to tedy otočili a jeli zpět do kempu. I tak jsme naježdili skoro padesát kilometrů. Přestože jsme Longovi slíbili, že až přijedeme, zajdeme se s ním podívat do města, jsme se na něj vykašlali. Boban totiž uvařil jídlo, najedli jsme se a už se nám nikam se nám nechtělo. Šel tedy sám.

Následující ráno jsme měli v plánu se jet podívat na etapu. Vybrali jsme si místo poslední horské prémie v Montée d'Hauteville. Ráno klasika. Long vstával jako první a pořád nás honil abychom už vyrazili. Nic nedal na tvrzení že máme čas, že sice nemáme mapu, ale že to mám v hlavě a že to

skutečně není daleko. Stoupání bylo docela příjemné, i když mělo skoro dvacet kilometrů. Long si vzal na sebe svůj puntíkový dres, takže hned zkraje nastoupil a začal nám poodjíždět. My co se tak nehnali jsme zastavovali a filmovali. Tedy přesněji, Boban zastavil, filmoval a čekal na mě. Když jsme konečně našli správné místo. Tedy takové kde bude alespoň chvíli stín, vyrazil Vlasta s Bobanem na průzkum o něco výš. Zatímco oni šlapali, seděli jsme s Longem u obrubníku a kecali. Najednou se nějak otočil a strčil do foťáku co měl na tom obrubníku. Pod ním byla strž. Kutálel se pěkně. Naštěstí byl v obalu, takže se mu po tom patnáctimetrovém kutálení zřejmě nic nestalo. Zato Long jsem myslel že za tím foťákem hodí i kolo. Když jsem ho přesvědčil že tomu foťáku se skutečně nic nemohlo stát, obratnými pohyby jako Sylvester Stalone coby Clifhanger, se neohroženě vydal zachránit fotoaparát. Asi za tři minuty byl zpátky. Jeho veselá nálada také.

Mezitím se vrátili ze svého výletu do vyšších nadmořských výšek Vlasta s Bobanem. To jsme ještě netušili jak zábavné videjko tam natočili. Oni se tam natáčeli a vyprávěli na kameru jak s už těší domů. Asi to způsobil ten řídký vzduch v té výšce, nebo já už fakt nevím. Byli jsme pryč druhý den.

Čekání na karavanu bylo docela dlouhé, jako obvykle. Nicméně jsme došli k zásadnímu poznání. A sice, že ta mrňavá holka co jsme jí obdivovali v roce 2005 v Courchevelli, následně 2006 v Alpe d'Huez a nakonec i tentokrát v Montée d'Hauteville je z Česka. Jestli se nám příští rok poštěstí, možná zjistíme odkud přesně.

Karavana kolem nás jela nějaká roztržená. Někde se nějak rozpojila a vznikla párminutová mezera. Takže zatímco ta první půlka jela normálně a rozverná děvčata z alegorických vozů po nás házela přívěsky, šampóny, sýry, otvíráky, klobásy a jiné žertovné předměty tak, že se daly chytat. Druhá chtěla tu ztrátu dohnat a to bylo lepší před reklamními předměty vyletujícími velkou rychlostí z automobilů uhnout. Rychlost létajících propisek a klobás byla nebezpečná. Přesto jsme si kapsy nacpali jako obvykle.

Ještě než se přiblížily vrtulníky, znali jsme situaci na trati. Vedle nás totiž stáli nějakí Australani a měli BlackBerry a z něj nám hlásili co se děje. Za pár minut se ozval hluk helikoptér. Long začal nervóznět. Ještě když jsme místo cyklistů viděli v dálce malé barevné tečky, už hlásil podle barvy dresu kdo by to asi tak mohl být. Jak se blížili, bylo čím dál víc jasné že Klödi mezi těmi prvními není. Nicméně jakmile se přiblížili k nám, probudili se v Longovi španělští předci (asi) a začal na ně řvát VENGA! VENGA! VENGA! Až jsme dostali strach že ho přeprogramovali mimozemšťani.

V další skupince se blížil! Ano Andreas Klöden! V tu chvíli zapracovali předci tentokrát germánského původu a KOMM KLÖDI KOMM!!! Znělo nám v uších ještě pět minut poté co zmizel z dohledu.

Pak ještě projelo několik skupinek, nakonec i rozesmátí tabáčníci co jeli jenom aby stihli limit. Sicilián Danilo Napolitano pak okolo nás projel v době kdy jsme nikdo nechápal proč nikoho policie nechce pustit na silnici. Měl ztrátu skoro 3/4 hodiny na skupinku co jela vpředu. Ten den také skončil Stuart O'Grady který měl ošklivý pád v posledním sjezdu, kdy se namotal na svodidla. Zlomil si pět žeber, obratel, lopatku, obě klíční kosti a způsobil si poranění plic.

Po zkušenostech z Alpe d'Huez jsme se pak do kempu vraceli jinou cestou než nahoru. Ne že bychom věděli kudy přesně, ale tak nějak pocitově dolů a doprava. A skutečně to bylo tak. Hlavně tam nešly davy lidí.

V kempu Long opět agitoval za večerní procházku do města:

Long: Kluci dete se mnou do toho města?

Vlasta: Ty vole dneska ne, sme se nažrali a nikam nejdem.

Long: Ty vole vy ste čůráci, pod'te ne!

Boban: Ty vole třeba zejtra, ale dneska fakt ne.

Long: To ste včera říkali taky.

Já: Fakt slibujuem, určité pudem do města, sednem někde, dáme jídlo, dáme si něco k pití, ale dneska ne. Co tam chceš dělat, dyk je stejně všude zavřeno a do hospody nepudem.

Long: Ty vole prostě se jenom tak projít ne? Kouknout do krámů co tam maj.

Vlasta: Jee ty vole ty si píča, budem jako čumět na hadry za výlohou nebo co?

Long: No tak já du sám. Ste fakt idioti. Příště už s váma nikam nejedu.

Další den se nejela žádná etapa, byl volný den. Všechny týmy byly ubytovány v okolí Val d'Iserre. Měli jsme naplánovanou etapu na Col de Iseran (2770mm), což je druhý nejvyšší silniční průsmyk v Alpách, potažmo v Evropě. Věděli jsme že je to dost do kopce, tak jsme vyrazili relativně brzy. Podle Longa samozřejmě pozdě. Ranní rituálek s odemykáním auta a hláškami: Kluci, už bysme měli vstát. Jestli tam chcete dojet tak už je fakt docela pozdě, proběhl jako obvykle.

Asi v půl desáté jsme vyrazili. Nemohl jsem najít telefon, tak jsem jel bez něj. Což se ukázalo jako velká chyba. Problém přišel asi na desátém kilometru. Tedy ještě než se začne doopravdy jet do kopce. Přesně na úpatí stoupání do Val d'Iserre se mi částečně roznýtoval řetěz. Když jsem začal cítit podivné drhnutí při šlapání, tak jsem zvolnil, všichni poodjeli a já zůstal dole sám s rozšklebeným řetězem. Napřed jsem chtěl kolo hodit do řeky. Ale pak jsem si vzpomněl že mám sebou nýtovačku a že by to možná šlo opravit. A skutečně šlo. Asi půl hodiny jsem se s tím mordoval, ale pak v tom luplo a bylo opraveno. Čekal mě tedy sólo výjezd. Zas až tak strašně mi to nevadilo, protože jsem si alespoň mohl vyhovět a nemusel se snažit jet tak, aby na mě nemuseli čekat. Cestou vzhůru jsem potkával spousty cyklistů. Přesněji oni potkávali mě když mě předjížděli. Veselý příběh jsem zažil když mě předjel obytnák s holandským číslem. Vzadu měli kolo, které se nějak uvolnilo a oni ho táhli za sebou. Omlátili z něj úplně všechno. Asi po třech kilometrech, ano tak dlouho za sebou to kolo vláčeli, jsem je viděl na odpočívadle jak dumají jak se to jenom mohlo stát. Jelo se mi výrazně lépe než vloni na Galibier, ale kilometr před hrází přehrady pod Tignes jsem stříkal olej, potažmo chcal krev. Ten úsek byl rovný a hoodně do kopce. Tam mě míjeli dva profíci z Gerolsteineru. Měli kulichy, teplé rukavice a jeli za autem. Já jel v krátkém dresu a bylo mi vedro jak svině. Vedle nich motorka s kamerou a mikrofonem. Oba jeli ve stoje, neuvěřitelnou kadenci a při tom stihli dělat rozhovor s tím moderátorem na motorce. Zkusil jsem jak dlouho jim uvisím. Po necelých stech metrech jsem se málem pozvracel. Takže dlouho ne.

Na hrází jsem měl rozhodování kam vlastně pojedu. Na Iseran to bylo ještě skoro 20km a 900m převýšení, tedy taková vyjížd'ka z domova na Klínovec. Nebo jsem mohl odbočit do Tignes, kde byl včera cíl. Vyhrálo Tignes. Bylo o dost blíž. Asi 6km. Sice také do kopce, ale 6 je méně než 20. Nakonec jsem byl rád že jsem jel právě tam. Bylo tam krásně. Na jednom svahu jezdili downhilleri a na protějším se lyžovalo. Dole koupačka v rybníce. Tak ona je to taková přehrada spíš než rybník. Ležel jsem na trávě a všechno mi bylo jedno. Všude kolem hotelů (paneláky) stály týmové autobusy, potkával jsem závodníky vracející se z tréninku. Cestou do Tignes jsem dojel českého cyklistu. Jmenoval se Mírek a byl odněkud od Českých Budějovic. Vyprávěl mi kterak jel do kopce tunelem a znenadání se ocitl uprostřed balíku profíků, kteří ho tím tunelem normálně potlačili. Prostě profesionální cyklisti nejsou chodbalisti. Také byl svědkem toho jak Patrikovi Sinkewiczovi z T-mobile vlezl do cesty ten důchodce. Prý to byla strašná rána. V Tignes jsem si došel na jídlo a protože jsem si odpočinul, jel jsem ještě do Val d'Iserre s tím, že jestli se mi bude chtít, zkusím ještě ten Iseran. Nechtělo se mi. Tedy ono by se mi možná chtělo, ale bylo dost hodin a já to ho měl fakt dost. Navíc ještě před Val d'Iser ta depresivní cesta tunelama do kopce, kde jsem asi třikrát zastavil a dumal jestli se nemám raději hned vrátit.

Myslel jsem že v tom Val d'Iserre počkám na vracející se kluky z Iseranu, takže jsem si to tam docela prošel a prohlídnul stánky a tak. Long by ze mě měl radost. Jenže to jsem netušil, že se rozdělili.

Boban s Vlastou se vydali na ten Iseran a Long jel do Tignes, kde byl zhruba ve stejnou dobu jako já. Jenže protože zrovna ten den jsem sebou neměl telefon, tak jsme se nesešli. Dokonce pak jel i do toho Val d'Isere kde byl zhruba ve stejnou dobu jako já.

Zkrátka jsem to pak zabalil a jel do kempu, kde jsme se sjeli v rozmezí asi dvaceti minut všichni.

V kempu nás Long opět uzemnil fotografiemi které v Tignes pořídil. Měl tam Franka Schlecka kterého se ptal kde najde tým Astany. Carlose Sastreho. Vrchol všeho byla fotka kdy mu u přehradě zapózoval celý tým Liquigas. Dali mu i svoje foťáky aby je vyfotil. No prostě klasika Long.

Po očistě nastala den D a hodina H a my konečně splnili Longovo přání a šli jsme do města. Tedy nejen jeho, chtěli jsme tam všichni, ale ne každý den. Pořád nás popoháněl. Koukli jsme do krámků se suvenýry koupili samolepky SAVOIE, abychom si pořádně mohli vytunit auta. Našli jsme v takové uličce jednu hospůdku kde se sedělo venku. Ono jich tam bylo spousta, ale prostě tahle nám byla sympatická. Když jsme si objednali, zjistili jsme, že z vedlejšího průchodu smrdí žumpa. Asi jim tekla. Ven. Kdyby tekla dovnitř, tak by to nevadilo. Objednali jsme si jídlo, pivo. Já citronový, Vlasta jahodový. Boban vyhrál a objednal si normální. Long flašku vína. Bylo nám dobře.

Druhý den startovala etapa z Val d'Isere. Večer nás Long chvíli přemlouval ať tam jedeme. Svorně jsme všichni odmítli s tím, že přeci nepojedem dvakrát za sebou stejný kopec. Navíc jsme měli v plánu ten výjezd na „Bernardýna“.

Takže ráno klasika, tentokrát vylepšená:

Long: Hele a nechcete někdo přece jenom jet na ten start?

My: Ne, my jedeme přeci na toho „Bernardýna“, pojeď s náma.

Long: Nee ja sem tu na dvě etapy a prostě je chci vidět dvakrát.

My: Ty vole, na to se vyser, si je viděl včera. Akorát kolem tebe profrčí a jedeš dolů.

Long: Takže nechcete teda nikdo? No tak já jedu sám, seru na vás.

Takže Long odfrčel a my pomalu vyrazili směrem na Col du Petit St. Bernard. Cesta na vrchol je celkem příjemná třicetikilometrová vyjíždka. Sice pořád do kopce, ale nikde žádný zalamovák. Jenom posledních šest kilometrů nebo kolik, je nekonečných. Jede se po úbočí masivu, pořád mírně do kopce. Už je vidět ten bývalý hospic na vrcholu, jenže fouká protivítr. Je to ten úsek kde si Long chtěl hladit tu krávu, když jsme přijížděli.

Cestou, ještě když jsme jeli společně, nás předjížděli mlad'oshi z Rabobanku. Vlasta s Bobanem se toho posledního chytli a jeli s ním. Stihli ho ještě za jízdy filmovat. Počkali na mě kousek pod vrcholem. Dojel jsem si až na italskou hranici, a pak jsme jeli všichni společně dolů. Long přijel chvíli po nás.

V kempu už nervózně stepovali nějací holand'ani, kteří měli bivakovat na našem místě. Vůbec jsme se nenechali rozhodit a v klidu si balili věci a postupně je skládali do služebního Žuka. Hned vedle nás byl le supermarket, tak jsme ještě před odjezdem nakoupili jídlo na cestu a nějaký „le produit régional“. To znamená víno, sýry, salámy. Všechno ostatní vypadá stejně jak u nás, kdyby tam nebyly cenovky v eurech, vypadalo to jak v Hypernově.

Čekala nás dlouhá cesta, museli jsme ještě natankovat. Něco jako benzínka u Globusu. Platí se v domečku při odjezdu. Stáli jsme u stojanu 7, francouzsky „sept“. Několikrát se nás Boban ptal co má říct při placení. Několikrát zopakoval „sept“, aby pak u okýnka na nepřilíš atraktivní dívčinu vyhrkl „sex“. Chudák holka, nevěděla co si má myslet.

Na poslední filmovém záběru byl Long, kde prohlásil, že: „Příští rok jedeme zas.“